

הגורנה בשעות הקריות וחוזרים להמשך העבודה בניקוז
השבים והשקית היבול.

בלילות, היה עיקר השמירה מצד השטח הגובל בוואדי
משם היו השכנים באים כמעט לילה לילה לנסות מזלים
בשחיבת בצל.

לילה אחד שמרתי אני ויהודה ישן בסוכה. התעטפי
בעבאייה השחורה והסתובבתי הלוֹך וחוֹזֵר עד שעיפתי וישבּ
תי לנוח במרחך צעדים ספורים מהואדי ו... אוי לאוֹתָה
בושה — נודמתי. יהודה התעורר שرك אליו וכשלא ענייתי —
יצא לחפשני. העיר אותו והעיר לי: פה אסור לישון. אם
רצית לישון היה עלייך לבוא אל הסוכה.

ועודليل שמירה אחד צור לי. פועל שכיר מילא את
מקוםו של יהודה שהוא חולה ונשאר בבית. ערבי אחד
עליה הפועל למושבה ואני נשארתי לבדי בשטח הבצל. ב-
שעות הערב המאוחרות, נשמעו יריות מחלוקת הבצל של
הקבוצה המרוחקת מחלוקתנו. ידעת כי חבריהם גנבים וכעת
הם ינסו מזלים אצלו. כך הם נהגו בדרך כלל. לי לא היה
במה להבריחם אבל גם להפקייר את הרכוש ולעלות אל סוכת
הבחורים, לא "התחשק" לי. כאן באה לעזרתי העבאייה
השחורה והגדולה; התעטפי בה מעל בראשי למען לא ידעו
מי הוא המהלך בה, וצעדי הלוֹך וחוֹזֵר לאורך הוֹאָדי כדי
למנוע מהגנבים נסיון לחדר לשטח. לא חשתי עייפות ולא
נעצמו העיניים, הימי ערה וחושי דרוכים, עד צאת הירח
בשעה 2 אחר חצות. ואז הופיע הפועל והמשיך לשמורה
עד הבוקר. רשותי לזכותי הרפטקה נוספת.

ואולם, כעבור ימים אחדים משנודע הדבר לשומרי הד-
שדות — "כבדני" אחד מהם בזיפפה הגונה בזו הלשון: "אני
הימי קשור אותו ומרביז לך מהו גן אם איןך מבינה בעצמך